

Nadl. 26.10.20

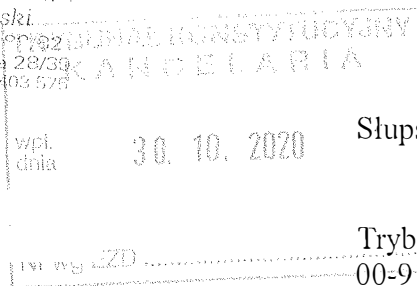
Sygn.akt Ts 38/20

G

w P

ze skargi konstytucyjnej

na niezgodność art.9 ust.2a ustawy z dnia 20.8.1997r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym z art.45 ust.1, art.58 ust.1, art.59 ust.1 i art.64 ust.1, w związku z art.2, art.12 i art.31 ust.3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

Słupsk, dnia 24 października 2020r.

Trybunał Konstytucyjny

00-918 Warszawa al.Szucha 12A

Zażalenie

Skarżący składa zażalenie na doręczone skarżącemu w dniu 17.10.2020r. postanowienie Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30.9.2020r. odmawiające nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu i zaskarżając przedmiotowe postanowienie w całości oraz zarzucając zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania, w tym:

1) naruszenie art.61 ust.4 pkt 1 i 3 w związku z art.53 ust.1 pkt 2 i 3 i art.61 ust.1 i ust.2 lub 3 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w związku z art.31 ust.3, art.45 ust.1, art.58 ust.1, art.59 ust.1 i art.64 ust.1 Konstytucji oraz z art.191¹ i art.199 § 1 pkt 1 K.p.c. - przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, polegające zwłaszcza na:

a) błędnym i bezpodstawnym przyjęciu, że skarga konstytucyjna rzekomo nie spełnia ustawowych wymogów, a ich ewentualne uzupełnienie (usunięcie braków w ich zakresie) nie jest lub nie było możliwe, pomimo że wniesiona przez skarżącego skarga nie zawierała takich niepodlegających usunięciu (niemożliwych do usunięcia) braków, jako nicusuwalnego niespełnienia określonych w ustawie wymogów (art.61 ust.1 pkt 1);

b) nieuzasadnionym i błędnym przyjęciu, że wniesiona przez skarżącego skarga konstytucyjna jest rzekomo oczywiście bezzasadna, pomimo że wszystkie zarzuty w zakresie niezgodności zaskarżonego przepisu ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę z dnia 20.8.1997r. o Krajowym Rejestrze Sądowym z będącymi wzorcami kontroli normami Konstytucji zostały co najmniej (i to w świetle norm właściwych dla demokratycznego państwa w sposób oczywisty) uprawdopodobnione i uzasadnione;

2) naruszenie znajdujących odpowiednie zastosowanie art.212 § 1, art.233 § 1 i art.327¹ § 1 w związku z art.191¹, art.228 i art.361 K.p.c., w związku z art.7, art.45 ust.1 i art.87 ust.1 Konstytucji oraz w związku z art.36 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – przez niewłaściwe lub niedostateczne odpowiednie zastosowanie, w tym niezastosowanie, polegające na:

a) zaniechaniu lub niezasadnym dążeniu do zaniechania wyjaśnienia istotnych okoliczności i istoty sprawy oraz sprawiedliwego jej rozpatrzenia, jak również wszechstronnego rozważenia zarzutów skarżącego i materiału w sprawie, a zamiast tego błędnym i nieuzasadnionym przyjęciu z góry rzekomej oczywistej bezzasadności skargi;

b) zaniechaniu wyjaśnienia w uzasadnieniu postanowienia podstawy prawnej zaskarżonego postanowienia z przytoczeniem przepisów prawa, a zamiast tego wskazaniu na str.6 postanowienia numerów niebędących prawem wypowiedzi odnoszących się do innej uchylonej ustawy, z raczej minionej już epoki oraz bezprzedmiotowym zajmowaniu się rzekomym zarzutem pominięcia prawodawczego, gdy natomiast skarżący takiego (uznanego w postanowieniu za niespójny z innymi) zarzutu bynajmniej nie podnosi, gdyż wskazywana jako wystarczająca (zamiast nieadekwatnej i nieproporcjonalnej oraz niekoniecznej w demokratycznym państwie w rozumieniu art.31 ust.3 Konstytucji mającej totalitarny lub

posttotalitarny charakter śmierci cywilnej pozbawianego ustawowo zdolności prawnej i sądowej nadal czynnego podmiotu wykreślonego z rejestru) drogi postępowania przymuszeniowego, która była i jest ustawodawstwu polskiemu jak najbardziej znana; wnosi o uchylenie lub zmianę zaskarżonego postanowienia i nadanie wniesionej przez skarżącego skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Uzasadnienie:

Ad.1a. Wprawdzie w przedostatnim zdaniu uzasadnienia na str.8 postanowienia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego wskazał jako podstawę prawną postanowienia: „ art.64 ust.4 pkt 1 i 3 u.o.t.p.TK”, to jednak wobec braku takich jednostek redakcyjnych (w tym ust.4) w art.64 wskazanej w ten sposób zastosowanej ustawy, które występują natomiast w art.61 tej ustawy, skarżącemu nie pozostaje nic innego jak domyślić się i zrozumieć, że Sędziemu Trybunału chodzi tu o art.61 ust.4 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, pomimo ich nieprzytoczenia (wbrew art.36 tej ustawy oraz art.327¹ pkt 2 w związku z art.361 K.p.c.) w uzasadnieniu postanowienia wraz z wyjaśnieniem podstawy prawnej postanowienia, a omyłkę w wskazaniu podstawy prawnej postanowienia przyjąć jako omyłkę komputeropisu lub niedostateczną jego korektę w zajmującym się obsługą w zakresie stosowania art.61 przedmiotowej ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym Wydziale Weryfikacyjnym Biura Służby Prawnej Trybunału, o którym mowa w art.24 ust.2 pkt 3 i art.27 tej ustawy, podobnie jak niedostateczność tej obsługi w zakresie weryfikacji złożonej skargi konstytucyjnej i przygotowania uzasadnienia postanowienia, nie zawierającego wbrew przepisom postępowania przytoczenia zastosowanych będących podstawą postanowienia przepisów prawa. Dokonując więc zastępczo tego przytoczenia skarżący wskazuje, że zgodnie z mającymi być podstawą zaskarżonego postanowienia przepisami art.61 ust.4 pkt 1 i 3 stosowanej ustawy: „ Trybunał ... wydaje postanowienie o odmowie nadania ... skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jeżeli:

1) wniosek ... albo skarga konstytucyjna nie spełniają wymogów określonych w ustawie i usunięcie braków nie jest możliwe ;

...

3) wniosek ... albo skarga konstytucyjna są oczywiście bezzasadne”.

Jednakże żadna z przytoczonych powyżej przesłanek odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w niniejszej sprawie nie występuje, w tym, jak zdaje się wynikać z ustępu 4 zważeń uzasadnienia na str.5-7 postanowienia Sędziego Trybunału z dnia 30.9.2020r., pierwsza z nich w odniesieniu do wzorca kontroli w art.45 ust.1 Konstytucji, jak i druga z nich w odniesieniu do pozostałych Konstytucyjnych wolności i praw skarżącego, o których mowa w art.58 ust.1, art.59 ust.1 i art.64 ust.1 Konstytucji oraz w ustępie 5 zważeń postanowienia. Jeśli chodzi o przesłankę niedającego się usunąć braku, o którym mowa w art.61 ust.4 pkt 1 ustawy, może być to np. niewyczerpanie drogi prawnej lub przekroczenie 3 miesięcznego terminu, o których mowa w art.77 ust.1 stosowanej ustawy o ... trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Nie może natomiast być podstawą zastosowania tej przesłanki okoliczność, że w zakresie najdłużej rozważanego w postanowieniu (na prawie 2-ch stronach w ust.4 zważeń) wzorca z art.45 ust.1 Konstytucji twierdzenie, iż zdaniem Sędziego Trybunału jakoby: „ skarżący nie wyjaśnił, w jaki sposób zakwestionowany art.9 ust.2a up.w.u. KRS narusza wynikające z art.45 ust.1 Konstytucji prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy”, co w sytuacji gdy zaskarżonym przepisem nadal czynny skarżący właśnie z mocy samego prawa został pozbawiony takiego i merytorcznego zarazem rozpatrzenia jego indywidualnej sprawy przez sąd, ze względu na

wykreślenie skarżącego tym przepisem ustawy z rejestru sądowego, co w orzecznictwie sądów było jednoznaczne z pozbawieniem skarżącego zdolności prawnej, jak i zdolności sądowej, ze skutkiem odmowy przez sądy merytorycznego rozpoznania sprawy, w sposób oczywisty wynika z okoliczności przedstawionego i wynikającego z orzeczeń sądów stanu faktycznego sprawy, a skarżący wskazywał na to zarówno w skardze, jak i w złożonym na wezwanie Sędziego Trybunału piśmie. W szczególności w części II na str.2 i 3 skargi skarżący wskazując naruszenie wolności i prawa wraz ze sposobem ich naruszenia przytoczył przyjęte przez sądy skutki zaskarżonego przepisu: „Trwały i nieodwracalny, a przy tym pierwotny brak zdolności sądowej spowodował konieczność odrzucenia wniosku”, skutkiem czego : „, Odnoszenie się [przez Sąd II instancji] do pozostałych zarzutów ... pozostaje zbędne”.

Ad.1b. Podobnie jeśli chodzi o zasadność zarzutów naruszenia zaskarżonym przepisem norm art.58 ust.1, art.59 ust.1 i art.64 ust.1 w związku z art.31 ust.3 Konstytucji, to wynika ona z samego już zestawienia z tymi wzorcami kontroli skutków zaskarżonego przepisu. W tym zakresie skarżący uzasadniając zarzut niezgodności zaskarżonego przepisu z konstytucyjnymi wolnościami i prawami w części III skargi na str.3 i 4 skargi wskazał za wypowiedziami doktryny, że wolność zrzeszania się obejmuje m.in. „swobodę ich działalności” i „decydowanie przez członków zrzeszenia o zakończeniu jego działalności”, co odnosi się również do wolności zrzeszania się w organizacjach społeczno-zawodowych rolników. Co się tyczy natomiast: „, możliwych ograniczeń tych wolności”, to: „, spełniać muszą wymogi określone w art.31 ust.3 Konstytucji”, tj. mogą być ustanawiane: „tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie” z taksatywnie wymienionych w tym wyrażającym też zasadę proporcjonalności przepisach przyczyn, które w związku z istnieniem lub działalnością skarżącego nie występują, a zatem nieproporcjonalne i niezgodne z normami Konstytucji jest nakładanie na przysługujące skarżącemu i jego członkom wolności zrzeszania się, swobodę działalności i decydowania o jej zakończeniu, takich ograniczeń, które prowadzą do pozbawienia skarżącego bytu prawnego, z którym: „, nierozzerwalnie wiąże się wykonywanie ... chronionych konstytucyjnie praw majątkowych” (do których można też zaliczyć prawa związane z rejestracją i osobowością prawną), istotnych przecież w działalności społeczno-zawodowej rolników.

Dlatego zgadzając się z wypowiedzią na str.5 zaskarżonego postanowienia, iż: „, Uzasadnienie zarzutu ... niezgodności ... z normami zawartymi we wzorcach kontroli”, polegać ma na tym, że w drodze: „, argumentów ... na jego poparcie”, o których mowa w art.53 ust.1 pkt 3 stosowanej ustawy: „uprawdopodobni ewentualną niekonstytucyjność kwestionowanych przepisów”, przez co wyłączona zostaje oczywista bezzasadność skargi, skarżący uważa, że co najmniej takiego właśnie uprawdopodobnienia, uzasadniającego nadanie skardze dalszego biegu, w zakresie wszystkich 4-ch wzorców kontroli oraz zawartych w nich konstytucyjnych wolności i praw dokonał, natomiast nie doszło do jakiegokolwiek odniesienia się do przedstawianych argumentów skarżącego w tym zakresie w zaskarżonym postanowieniu.

Ad.1 i 2. Co się tyczy natomiast samego przeprowadzonego z udziałem Wydziału Weryfikacyjnego postępowania, to zauważyć tu należy dokonane w ostatnich latach nie tylko uchylenie poprzedniej wykonującej art.197 Konstytucji ustawy i zastąpienie jej nową ustawą ale również zmianę ustawy do której odsyła w zakresie nieuregulowanym będąca podstawą tego postępowania ustawa w art.36. W tym zakresie należy zauważyć, że ustawa ta obecnie zna i reguluje już sposób rozpoznawania oczywiście bezzasadnego powództwa, który to charakter powództwa musi (wg art.191¹ § 1 K.p.c.) wynikać: „, z treści pozwu i załączników oraz okoliczności dotyczących sprawy, a także faktów, o których mowa w art.228, wynika oczywiście bezzasadność powództwa”. Zgadając się zatem w pewnym zakresie z wypowiedzią na str.5 zaskarżonego postanowienia dotyczącą: „, ciężaru dowodu”, iż: „,

przedstawiona argumentacja winna doprowadzić do obalenia ...” jakoby: „przyjętego w systemie prawnym domniemania konstytucyjności i legalności przepisów prawa”, wskazać trzeba, że po pierwsze, owo domniemanie nie może dotyczyć postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (który właśnie w sposób bezstronny i sprawiedliwy oraz rzetelny ma zbadać, bez stosowania jakiegokolwiek nie ustanowionego przecież w Konstytucji domniemania, zgodność zaskarżonego przepisu z Konstytucją), lecz postępowania przed wszystkimi innymi organami władzy publicznej, po drugie zaś, w postępowaniu z zakresu wstępnej kontroli, w którym jak trafnie zauważa się może chodzić jedynie o uprawdopodobnienie zasadności skargi konstytucyjnej, a zatem nie jej udowodnienie, ciężar dowodzenia lub wykazywania jakoby jej oczywistej bezzasadności przedstawia się i rozkłada zupełnie inaczej niż w uregulowanym w następnym oddziale 4-tym rozdziału 7 działu II stosowanej ustawy postępowaniu rozpoznawczym („Rozpoznanie sprawy przed Trybunałem Konstytucyjnym”, w którym zresztą również ciąży na Trybunale wynikające z art.69 ust.1 ustawy obowiązki zbadania wszystkich istotnych okoliczności i wszechstronnego wyjaśnienia sprawy) i to Organ przeprowadzający ową wstępną kontrolę skargi konstytucyjnej powinien wykazać, przy odpowiednim zastosowaniu art.191¹ § 1 K.p.c., ewentualna oczywista bezzasadność skargi, w tym że nie doszło do naruszenia wskazanych jako wzorce kontroli wolności i praw, czego w zaskarżonym postanowieniu nie uczyniono.

W tej sytuacji za co najmniej nieaktualne i bezprzedmiotowe należy uznać w odniesieniu do dokonywanej wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej, mające w sposób pozaustawowy utrudnić i ograniczyć korzystanie z tego konstytucyjnego prawa i środka ochrony konstytucyjnych wolności i praw, wypowiedzi z 2002, 2013, 2014 i 2015r. w ustępie 4.1 i 3 zważeń uzasadnienia postanowienia, niezależnie od tego, że w nieoligarchicznym będącym Rzeczypospolitą demokratycznym państwie skarga konstytucyjna ma służyć nie tylko uprzywilejowanym lecz zwykłym obywatelom lub ich wspólnotom, których nie stać na finansowanie pisania rozpraw lub książek, dla wykazania po stronie: „podmiotu inicjującego postępowanie ... wyjątkowej staranności i zaangażowania”, przy czym trzeba tu też uwzględnić, że jeśli chodzi o zawierającą wzorce kontroli Konstytucję, to ustanowiona została ona według jej preambuły: „jako prawa podstawowe dla państwa oparte na poszanowaniu wolności ... oraz na zasadzie pomocniczości umacniającej uprawnienia obywateli i ich wspólnot”, stąd też i zagadnienia związane z tymi podstawowymi normami oraz wolnościami i prawami powinny być raczej proste oraz widoczne i zrozumiałe dla wszystkich, w tym zwłaszcza zwykłych obywateli, którzy bez przedstawiania odpowiedniej rozprawy w tym zakresie łatwo mogą dostrzec, że norma przewidująca zbiorowe wykreślenie lub uznanie za wykreślone z rejestru sądowego, z odmówieniem zdolności sądowej i prawnej, wszystkich podmiotów, w tym również nadal czynnych podmiotów, dotąd wpisanych do tego rejestru, jest istotnym, choć w demokratycznym państwie niepotrzebnym, ograniczeniem i naruszeniem ich wolności zrzeszania się, w tym w organizacjach zawodowych rolników, a zarazem pozbawieniem ich, jako wciąż czynnych lecz wyjętych przez to spod prawa podmiotów, prawa do sprawiedliwego merytorycznego rozpatrzenia ich indywidualnej sprawy oraz prawa do posiadania mienia, czego brak konieczności (ograniczania tych wolności i praw, też w rozumieniu kluczowego dla rozpoznawania skarg konstytucyjnych art.31 ust.3 Konstytucji) łatwo mogą stwierdzić, przez zapoznanie się z funkcjonowaniem rejestrów sądowych w sąsiednim wiodącym w Unii Europejskiej państwie prawnym, w którym dla realizacji tych samych celów i przy b.podobnych (do 1997r.) zasadach funkcjonowania rejestrów, nie było potrzebne ani wprowadzanie 1-go nowego rejestru „Krajowego”, ani też wykreślenie (lub uznanie za wykreślone) z rejestru sądowego zarejestrowanych w nim nadal czynnych podmiotów, nie na podstawie orzeczenia w ich indywidualnej sprawie lecz zbiorowo w drodze ustawy, wraz z podmiotami nieczynnymi również podmiotów czynnych takich jak skarżący, do czego nie odnosi się zaskarżone

postanowienie (co w stosunku do nadal czynnych zrzeczeń jest odpowiednikiem grzebania wraz z zmarłymi lub uznawania za zmarłych, żywych z odmówieniem im przysługujących każdej osobie fizycznej i prawnej praw osobistych i majątkowych oraz ich obrony (tj. zdolności prawnej i sądowej).

Odnosnie zaś stosowania postępowania przymuszeniowego i przypisywanego w tym zakresie skarżącemu rzekomego postawienia zarzutu pominięcia prawodawczego w ustępie 4.2 i 3 na str.6 postanowienia, to przypisywanie skardze takiego zarzutu potwierdza jedynie niezrozumienie zagadnień z nią związanych w postępowaniu weryfikacyjnym, gdyż bynajmniej nie chodzi tu o pominięcie prawodawcze takiego jak najbardziej znanego polskiemu prawu postępowania przymuszeniowego, a jedynie jego stosowanie wobec nadal czynnych podmiotów (zrzeczeń), zamiast zaskarżonego przepisu, a więc proste wyłączenie w ten sposób możliwości stosowania zaskarżonego przepisu wobec takich czynnych podmiotów jak skarżący, skoro zgodnie z wyrażoną w art.31 ust.3 Konstytucji zasadą proporcjonalności jest tu możliwe stosowanie tego innego środka przewidzianego w prawie.

Reasumując, zaskarżony przepis, już przez samo zestawienie jego treści z wszystkimi 4-ma wskazanymi wzorcami kontroli z zakresu podstawowych chronionych konstytucyjnie wolności i praw osobistych, policznych i ekonomicznych, w sposób dość oczywisty ogranicza i narusza te wolności i prawa, bez wymaganej w demokratycznym państwie konieczności, a zaskarżone postanowienie w taki sam sposób i poza granicami ustawy narusza przewidziane w art.79 Konstytucji prawo do ochrony tych naruszonych wolności i praw.

W załączeniu 4 kopic zażalenia.

RADCA PRAWNY

mgr ~~Marek~~ Pawłowski